

Současná radikální islamistická hnutí v Egyptě

Obě hlavní, v současnosti na území Egypta činné, teroristické skupiny **Islámská skupina (al-Gamá al-Islamíja; GI)** a **Islámský Džihád** ideologicky vyšly z podstatě umírněného **Muslimského Bratrstva (Gamíjat al-Ichwán al-Muslimún)**, které je asi nejvýznamnější radikální islamistickou skupinou v Egyptě. Tuto skupinu založil učitel exegeze Koránu Hasan al-Banná (1906-1949) v roce 1928 v přístavu Ismailíja. Vznik této skupiny inspiroval dalších několik desítek takto vzniklých hnutí v celém islámském světě, z nichž nejvýznamnější je asi v Palestině působící Islámský Džihád. Ten vidí v určitých aspektech své mateřské organizace vzor, nicméně jeho kontakty s ní jsou omezené. V současné době je hnutí nejvíce aktivní v Pákistánu. Zvláštností této skupiny v arabském světě je, že umožňuje kooperaci sunnitů i šiitů a to i bez ohledu na odlišné „sponzory“.

Cílem Muslimských bratrů je především řešení společenských, kulturních a náboženských záležitostí přísným uplatňováním šarí'y. V minulosti se tato organizace taky pokoušela o sjednocení všech Arabů a všech muslimů do obnoveného chalífátu.

Toto učení vzniklo v době, kdy byl Egypt velmi nestabilní zemí s neutěšenými sociálně-ekonomickými podmínkami. Kořenem jejich následných úspěchů bylo provozování charitativní činnosti, které jí zajistilo oblibu mas. Během prvního desetiletí existence už měla milión členů. Na to, jak neuvěřitelně rychle se rozvíjelo poukazují tato čísla: v roce 1940 disponovalo sítí 500 poboček, každá měla svoji vlastní mešitu, školu a klub; o šest let později už bylo takových poboček na 5000. Její zakladatel Hasan al-Banná prohlásil korán za „ústavu organizace“. Prohlašoval rovněž, že islám je ideologie schopná řídit veškeré stránky politického, hospodářského, společenského i kulturního života věřících. Po té, co jím napsaný traktát „Ke světlu“ (Nahw an-Núr) nepřinesl žádnou politickou odezvu, vyzval Banná k radikalizaci hnutí. V roce 1942 tedy vznikl v rámci muslimských bratří „zvláštní aparát“-vojenské křídlo. V jiné literatuře se uvádí, že šlo spíše o tajnou síť „duchovních posluš“, cvičených v „umění zabíjet“. To začalo provádět sabotáže proti britskému válečnému úsilí za druhé světové války. V roce 1945 se jim podařilo zastřelit pro britského premiéra Ahmada Máhira. V roce 1948 poslali vlastní oddíly do Palestinské války. Použití terorismu považovali fundamentalisté za nezbytné v době, kdy se postupně normalizovaly vztahy Egypta s Izraelem. V roce 1949 zemřel Banná na následky postřelení egyptskými tajnými agenty a po jeho smrti se hnutí rozdělilo na radikální a umírněné, do jejichž čela se postavil postarší soudce Hasan Hudajbí.

V prosinci 1948 byla organizace MB vládou zakázána. V stejné měsíci členové MB zavraždili egyptského premiéra Mahmuda Fahmi Nokrašiho. Po převratu v roce 1952 a nastoupení Násila k moci, muslimští bratři poprvé prohlédli, jeho světskou politiku a to že své politické kroky za islám pouze skrývá a chystá se ho zřít v politické sféře. Proto se ze strany radikálních Muslimských bratří zdvihla vlna teroru. Ta byla ale velmi kontraproduktivní, protože v jejím důsledku jen vzrostla Násirova prestiž a zároveň mu tento teror poskytl legitimní důvod, proč jít po radikálních Muslimských bratřích. Po pokusu o zavraždění Násila 26. 10 1954 v Alexandrii, postavil Násir Muslimské bratrstvo znova mimo zákon, což vedlo k oslabení organizace. Příznivce tohoto hnutí deportoval do pouštních koncentračních táborů a popravoval je, tak zahynul i známý teoretik hnutí Abd al-Kádir Auda.

Na sklonku 50. se z prořidlých řad Muslimských bratří stali stoupcem ozbrojeného **Džihádu**, kteří usilovali o násilné svržení režimu. Násir r. 64 takticky některé z vězňů propustil, aby je r. 65 mohl znova zatknout pro údajnou přípravu puče. Roku 65. Bylo několik z nich popraveno v čele se Sajjidem Qutbem, vůdčím intelektuálem MB, který formuloval tezi, podle které zabití odpůrce islámu není Alláhem pouze schváleno, ale dokonce vyžadováno. Tato teze prokazatelně ovlivnila Islámskou skupinu (GI) a Islámský Džihád.

Popravou Sajjída Qutba Násir velmi silně pozbyl popularity, a tak dojemně rezignoval, načež si ho lid vyvolal zpět. Násir zemřel na infarkt 28. 9. 1970. Po vraždě Sajjída Qutba se

stal Násir pro MB nepřítelem číslo jedna a výzva k násilí už byla v Egyptě velmi rozšířena. Po smrti Hámida Abú Nasra v r. 1996 se vůdcem MB se stal Mustafá Mašhúr. Po jeho smrti v listopadu 2002 se do čela organizace dostal vnuk Hasana Hudajbího, někdejšího mluvčího Mamún Hudajbí. Po celá devadesátá léta se MB distancují od násilí a vyzývají k mírovému dialogu, což jim egyptské vedení ale bohužel moc nevěří.

Po nástupu Sadáta na post prezidenta se islamistickým skupinám dostalo jistého uznání. Vnitropolitická potřeba zbavit se zbytku násirovců a marxistů, totiž k tomu Sadáta donutila. Podnikl určité kroky, které mohly být vnímány jako ústupky islámské revoluci. Vyhnal např. až 147 sovětských poradců. K jeho velkému překvapení ale radikály tento krok neuspokojil. Ti radikálnější z radikálních totiž vydobytou pozici považovali za nepatrný úspěch a chtěli víc. V čele umírněných tehdy stál Umar Tilisání. Radikálové kritizovali zejména Sadátovu politiku „otevřených dveří“, ke které ho přivedla snaha zlepšit ekonomickou situaci v zemi nalákáním zahraničních investorů. Investice vedly ale k ještě většímu rozevření nůžek mezi chudými a bohatými a k westernizaci vrstev zbohatlíků, která byla pochopitelně trnem v očích islamistů. Když pod tlakem MMF zrušil dotace na nezákladnější potraviny, vypukly rozsáhlé lidové bouře, které byly pro Sadáta jeho největším politickým zklamáním. Radikálové ho ale rovněž kritizovali za politiku po Jomkipurské válce, kdy proti jeho úspěšným snahám o usmíření rozpoutaly islamisté kampaň a vyvolávali odpor veřejnosti vůči „bezbožnému režimu“.

Hnutí **gamáat (Společenství muslimů)**, které na počátku sedmdesátých let Sadát podporoval jako protiváhu levicových oponentů, vznikalo poněkud netypicky ve studentských kampusech. Mělo polovojenský charakter a kladlo hlavní důraz na návrat k islámské morálce. Když se členská základna přesunula z městského do venkovského prostředí, vzrostla radikalizace hnutí.

V roce 1974 se o převrat pokusila **Organizace islámského osvobození**, v jejímž čele stál Sálih Sirríja. Vůdci povstání byli popraveni a režim při té příležitosti zasáhl i proti **Společenství muslimů (Gamáat al-muslimín)**. To vedl Mustafá Šuhří. On a jeho stoupenci odcházeli do hor, kde vytvářeli vzorové ummy. V roce 1974 unesli ex-premiéra pro náboženské záležitosti šajcha Zahanbího a po nezaplacení výkupného ho zavraždili. Po tomto incidentu byl Šuhří s ostatními dopaden a pověšen.

Tajemná organizace Džihád se zřejmě skládá ze tří až čtyř konspiračních skupin, jejichž provázanost ani vedení nebylo dosud objasněno. Zahrnuje zřejmě několik útržkovitých buněk a jejich pozůstatků. Na konci sedmdesátých let přijala za svou Rahmánovu fatwu. Její část byla infiltrována armádou, kde obsadili i poměrně vysoké posty, což velmi zvýhodnilo jejich pozice při atentátu na Sadáta.

6. 10. 1981 při vojenské přehlídce v Káhiře byl Sadát zavražděn poručíkem dělostřelectva Chálidem al-Islámbúlím – islamistickým spiklencem Džihádu. Taktéž její hlavní ideový vůdce Abdassalám Farag byl jedním z předních aktérů atentátu. Datum útoku bylo možná ovlivněno předchozím zátahem proti náboženským extrémistům, při němž bylo zatčeno kolem 1500 muslimů a koptských křesťanů. Čtyři muži v uniformách egyptské armády - všichni členové Islámského džihádu - opustili svá místa ve vyrovnané sestavě a vyzbrojení automatickými zbraněmi a ručními granáty zaútočili na tribunu, z níž přehlídku sledoval prezident Sadat a jeho hosté. Přítomná tělesná stráž prezidenta nedokázala na vzniklou situaci zareagovat. Sadát byl téměř okamžitě smrtelně zraněn. Kromě něj zahynulo dalších sedm osob a dalších 40 bylo zraněno, včetně tří amerických vojenských důstojníků.

Džihád pak nominoval šajcha Abdel Rahmána jako dočasného vedoucího činitele na místo Sadata avšak islámská revoluce jej nedokázala na tento post prosadit. S výjimkou malé vzpoury v Asijútu v Horním Egyptě egyptské orgány dokázaly proti povstalcům rázně zakročit a 3000 členů Islámského džihádu zatkly. Čtyři teroristé, kteří spáchali atentát, byli

popraveni, mnozí další byli odsouzeni k doživotnímu žaláři. Šejk Abdel Rahmán byl sice zproštěn obvinění, byl však opakovaně zatýkán a mučen v žaláři.

Další významný představitel organizace Andul Látif Zumr je od poč. osmdesátých let ve vězení. Vedení Džihádu sídlilo až do r. 2001 v Afghánistánu. Tamní hlavní vůdcové byli Adžmán Zawáhíri a Muhamed Makkáwí, v Londýně pak Jásir Sirrí, který byl v Egyptě odsouzen k trestu smrti a patnácti letům nucených prací za nezdařilý pokus o vraždu premiéra Sidkího. Sirrí je dodnes považován za hlavního vojenského стратега organizace. Dříve býval vůdcem teroristické skupiny **Talía al-Fath** (Předvoj vítězství či dobývání), která měla být jednou ze dvou podskupin Džihádu. V r. 1997 se obě skupiny sloučily. Džihád se na rozdíl od GI neúčastnil útoků na turisty. Primárním cílem jeho útoku jsou vládní představitelé a infiltrace do bezpečnostního aparátu. Rovněž vydává časopis v Kodani: al-Mudžáhíd.

Když byli Sadátovi vrazi odsouzeni a popraveni, k moci v souladu s ústavou nastoupil Mubáarak, Sadátův spolupracovník během sedmdesátých let a hrdina z Jomkipurské války. Mubáarak zaujal k islamistům zprvu neutrální postoj a držel se v pozadí více než jeho předchůdci. Spíše se věnoval řešení neutrálních problémů, např. započal tažení proti korupci, které ale spíše provázeli okázalé akce s prominentními představiteli bývalého režimu (s bratrem Sadáta). U islamistů si získal jisté sympatie srovnáním nočních barů a podniků na turistických místech se zemí. Trpělivost s islamismem přinášela režimu zdání islámské legitimacy. Do svých politických kroků zapojil i část islámské elity, která pak jeho politické kroky ospravedlňovala před negramotnou veřejností. A protože využíval islámských autorit, musel jim zároveň činit i ústupky.

Mubáarakovi se podařilo potlačit policejní vzpouru v Horním Egyptě a potrestat neúspěšné pokusy o zavraždění dvou bývalých ministrů vnitra. Dokonce se pustil do velkého budování infrastruktury a vše nasvědčovalo tomu, že by se situace v Egyptě mohla po všech stránkách brzy zlepšit. V devadesátých letech však došlo k jejímu prudkému zhoršení. Mubáarak započal boj proti islamistům a brutalita teroru zase vzrostla. Radikálové zřejmě získávali podporu veřejnosti i díky prohlubující se ekonomické krizi, nezaměstnanost v Egyptě se totiž vyšplhala až na 20%. Vládní struktury také často reagovaly na krize velmi pomalu, což jen potvrdila reakce na zemětřesení v Káhiře r. 1992, kdy v sutinách přelidněných domů zahynulo na pět set lidí. **Islámská skupina (GI)** tehdy poskytla zúčastněným nejrychleji humanitární pomoc a hravě tak překonala neschopné pomocné vládní organizace. Tato metoda získávání podpory, rovněž vychází z praktik MB. Islámská skupina vznikla v roce 1971 za podpory prezidenta Sadáta a už v dubnu roku 1974 se ho pokusila zabit. V osmdesátých letech podnikala teroristické útoky pouze malého rozsahu, i když nadšeně schvalovala zabití Sadáta r. 1981. Spíše se soustředila na dobročinnou sociální práci u nejchudších vrstev a získávání podpory mezi členy profesních a odborových svazů.

V roce 1990 byl při přestřelce zabit policií islamista Alá Muhiaddín, oficiální mluvčí fundamentalistické skupiny **al-Gamá al-Islámíja (GI – islámská skupina)**. V odvetné akci byl islámskými extrémisty na konci roku zabit mluvčí Lidového shromáždění (tj. egyptský parlament) Dr. Rítáf Mahgúb. V r. 1992 ozbrojená kampaň proti režimu ze strany GI i ostatních organizací kulminovala. GI je roztržštěná organizace nejméně na tři frakce, centrální vedení v podstatě neexistuje. Proto je skupina možná lepší nazývat jen **gamáat**. Po smrti Sadáta převládá v tomto uskupení rozpory ohledně nejlepšího způsobu dosažení islámských cílů. K definitivnímu rozštěpení došlo r. 1984, kdy se umírnění aktivisté jako Assam Arian či Abú Ala Mádí přesunuli do řad MB, které po zabití Sadáta vydalo prohlášení, v němž odsoudilo násilí a odmítlo jej. Radikální považovali za svého duchovního vůdce slepého šajcha Umara Abdula Rahmána. Tento klerik vydal v r. 1979 fatwu, v níž označil Sadáta za odpadlíka od víry a tudíž za legitimní cíl na zabití. Ze tří frakcí GI se nejvlivnější nachází asi v Afghánistánu. Jejím politickým vůdcem je Rafaj Ahmad Taha a vůdcem vojenského křídla je Mustafá Hamza. Druhá frakce sídlí v Evropě, její hlavní aktivitou je asi aktivita mediální:

vydává tiskoviny al-Itisán v Londýně a al-Murábitún v Kodani, což jsou dvě hlavní metropole, kde organizace působí. V jejím čele stojí Usáma Raší a Muhamed Mustafa. Třetí frakci tvoří uvěznění i svobodní vůdcové GI v Egyptě, jejich baštou jsou zejména města na jihu země v horním Egyptě a částečně taky Káhira. Islámská skupina se od Islámského Džihád liší především rozsáhlou podzemní sítí spojenců (má stoupence i na univerzitě v Káhiře a Asyútu) a méně radikální doktrínou. V současné době (tedy někdy okolo r. 1997) podporovalo GI 50 tisíc stálých členů, ale má ještě i 200 tisíc příznivců. Tento fakt a decentralizace vedení znemožňují státním institucím proti skupině účinně zakročit.

Od r. 1992 se tedy násilí ještě více stupňovalo. R. 1991 vydal U. Rahmán fatwu, týkající se zavraždění Mubáraka a nastolení islámského státu. Na základě této fatwy vyhlásila GI boj proti turistům a započala s prvními útoky na ně. Cílem těchto útoků bylo odříznout režim od významných zdrojů devizových příjmů, což mohlo přinést destabilizaci a jeho pád, a snaha zdiskreditovat jej v zahraničí. Snažili se jimi rovněž vyjádřit odpor k importu „dekadentní“ západní kultury.

Od r. 1993 bylo násilí v Káhírských ulicích a útoky na vládní osobnosti poměrně častým jevem. V dubnu těsně unikl smrti Safwat Šaríf, ale při útoku na jeho automobil zahynulo šest lidí. V srpnu tohoto roku byl těžce zraněn při bombovém atentátu ministr vnitra Muhamed Alfí a zemřeli čtyři lidé. K tomuto atentátu se přihlásila skupina Talía al-Fath. V listopadu díky aktivitě této skupiny explodovala u rezidence premiéra A. Sidkího nálož, on sám nebyl zraněn, ale zemřela pětiletá holčička.

Nová vlna ozbrojených útoků nebyla jen odpovědí na stále rozhodnější represivní zásahy egyptského režimu proti členům Islámské skupiny, ale souvisela také s návratem stovek bojovníků z Afghánistánu, kteří po boku mudžáhidů bojovali proti sovětské okupaci.

Před útoky na turisty varovala Islámská skupina ve faxech adresovaných cestovním kancelářím v Káhiře, ve kterých vyzývala cizince, aby opustili zemi a zachránili si tak své životy. Už v roce 1992 došlo k řadě útoků na autobusy s turisty, na výletní lodě na Nilu a na objekty v Káhiře patřící cizincům. Nejzávažnější bylo ostřelování autobusu v Dajrútu 21. října, kdy byl zabit jeden britský turista a dva další zraněni, dále 2. listopadu střelba na autobus s egyptskými křesťany nedaleko al-Miny, - kde bylo zraněno deset osob, a 12. listopadu útok na autobus s turisty, při němž bylo zraněno pět německých turistů a jeden Egyptan.

Od té doby docházelo k pravidelným útokům na turisty, mnohdy s tragickými následky. Například v roce 1994 bylo zabito pět zahraničních turistů. V únoru a březnu bylo spácháno sedm pumových útoků na zahraniční banky v Káhiře, při sérii střeleckých útoků na vlaky v provincii Asijút bylo zraněno osm turistů. V srpnu Islámská skupina zaútočila na turistický autobus v Horním Egyptě a zabila jednoho Spaněla. V září skupina napadla letovisko u Rudého moře v Hurghadě, kde zabila jednoho Němce a dva Egyptany. V říjnu v Horním Egyptě radikálové ostřelovali minibus a zabili britského turistu.

Nejkrvavější útok čtyřleté kampaně Islámské skupiny prou turistům se odehrál nedaleko hotelu Evropa v Káhiře v dubnu 1996. Do autobusu právě nastupovalo kolem 200 řeckých turistů. Měli jet na výlet za křesťanskými památkami, když na ně z ruských automatických pušek zahájili palbu tři muži. S pokřikem „Bůh je veliký“ zasypali prostranství před hotelem sprškou střel. Přestože jejich útok trval „pouze“ minutu, zahynulo 18 lidí, včetně 14 starších žen, 15 lidí bylo zraněno Zem před hotelem a vstupní chodby pokryla zkrvavená těla, některé oběti spočinuly na stole v recepci. V prohlášení adresovaném novinářům Islámská skupina prohlásila, že zamýšlela zmasakrovat skupinu izraelských turistů odvetou za izraelskou kampaň proti fundamentalistům z Hizballáhu v Libanonu. Řecké turisty si s Izraelci prostě spletli.

V listopadu 1997 došlo k mnohem surovějšímu masakru v chrámu královny Hatšepsut nedaleko Luxoru, který si vyžádal životy 58 zahraničních turistů a 4 Egyptanů. 17. 11. 1997: v 9.15 vpadlo komando asi šesti mužů v policejních uniformách na nádvoří chrámu a začali

střílet do turistů. Turisté se pokusili uprchnout do chrámu, ale teroristé je dostihli a dobili dýkami. Na místě zůstal vzkaz, že útok zařídil vojenský vůdce GI v Africe Mustafá Hamza. Tento útok odsoudil celý svět, včetně MB a Hamásu. Po útoku se jen projevila roztržičnost GI, která vydala několik protirečících si prohlášení. V srpnu 1997 už údajně i Rahmán vyzval k zastavení násilí. Po incidentu v Luxoru se část skupin zřekla násilí a vyzvala vládu k diskusi s umírněnými. K těmto výzvám se připojil i stále uvězněný zakladatel Džihádu Abdul Zumr.

Během teroristických útoků zahynulo 44 turistů. V roce 1993, kdy byla kampaň proti turistům zahájena, klesly příjmy z cestovního ruchu na polovinu. Celkem se odhaduje, že Islámské skupiny způsobili egyptskému hospodářství ztráty ve výši 1,5 miliardy dolarů.

Svou teroristickou činnost rozšířila Islámská skupina i do zahraničí. V únoru 1993 stála za atentátem na budovy World Trade Center v New Yorku. Výbuch zabil šest lidí a přes tisíc osob zranil. Tento útok vedl k zatčení, usvědčení a odsouzení exilového vůdce Islámské skupiny šejka Oman Abdel Rahmána na doživotí.

Islámská skupina se spolu s Islámským džihádem zřejmě podílela také na atentátu na egyptskou ambasádu v Islámábádu v Pákistánu v listopadu 1995. Poté začal Egypt více pátrat po zahraniční finanční pomoci islámistům, za její hlavní zdroje označil Írán a Súdán. 26. Června 1995 došlo k pokusu o zavraždění prezidenta Múbaraka při jeho příjezdu na schůzku Organizace africké jednoty do Addís Abeby v Etiopii. Egypt z podílu na přípravě atentátu obvinil Súdán

Po r. 2001 došlo v Egyptě ke zklidnění situace. Nejradičálnější radikálové se možná přidali k al-Kajdě. Islámský fundamentalismus ale neztrácí na síle a aktuálnosti. Možná to souvisí i s propouštěním předáků GI, kteří od svého propouštění odmítají násilí. I režim se v poslední době staví k islamistickým hnutím a vůbec obecně ke kritice otevřeněji. Na podzim 2003 vystoupil odvážně s kritikou režimu Sonalláh Ibrahim, byla obnovena debata o demokracii a došlo konečně k mírné úpravě stanného práva.

Obě skupiny, jak GI tak Džihád, ač s rozdílnou taktikou, vážně ohrožují současný egyptský režim nejen teroristickými útoky, ale i sliby, že dokáží řešit sociální, hospodářské a politické problémy země.

Současná situace:

V Egyptě dnes vláda stále kontroluje velkou část islamistického sektoru, od lokálních mešit po prestižní náboženskou instituci al-Azhar. Kazatelé i přednášející na univerzitě jsou vládní zaměstnanci. Z toho je dobře patrné, jak tuhý režim v Egyptě vládne a jak je asi těžké pro islamistické skupiny se prosadit. Vláda např. nechává Bratrstvo participovat ve volební politice, obsahovat místa v parlamentu a fungovat jako hnutí. Ale jsou zde dány jasné meze. Periodické represe a omezení volit mají Bratrstvu jasně ukazovat, že nebudou moci převzít v budoucnu politickou moc. A pokud se o to pokusí, tak budou rozdraceni, tak zní neustálá hrozba vládní moci.

Násilní revolucionáři jsou spíše členy menších skupin, které se z bratrstva odštěpily, protože se jim zdálo při prosazování svých požadavků příliš nesmělé, nebo přicházejí s odlišných táborů sousedních skupin. Ač egyptští radikálové zabili mnoho lidí, mají mnohem menší základnu než jejich alžírské protějšky a jsou více rozdrobení – více se rozcházejí v názorech.

Na konci letošního března poslala Egyptská vláda do vazby více než 90 členů nebo sympatizantů nějak spojených s Muslimským Bratrstvem. V neděli 27.3. této největší opoziční skupině zabránila vláda v demonstraci v centru Káhiry volající po politické reformě. Přední člen bratrstva Essam el-Erian uvedl pro Reuters, že už předtím bylo zadrženo na 49 organizátorů této akce. Oficiálně Bratrstvo uvedlo, že jen sedm, zato mezi nimi byl i starší a velmi významný člen Monem Aboul Fotouh. Všichni byli propuštěni ještě v neděli.

Muslimští bratři, jako ostatní opoziční skupiny, kritizují návrh prezidenta Mubaraka týkající se prezidentských voleb. Ten obsahuje myšlenku, že by mělo být vybráno více kandidátů referendem a jeden z nich by se stal prezidentem na základě rozhodnutí parlamentu.

Bratrstvo vítá tento nápad, ale říká, že navržené omezení těch, kteří mohou být voleni tento rok, zajistí vítězství dosavadnímu držiteli. Autority zatím tolerovali sérii demonstrací proti rozšíření role Mubáraka začínající v prosinci.

Vůdce Muslimského Bratrstva Mohamed Mahdi Sket nechápe, že ostatní protivládni skupiny, jako např. komunisté či „Enough Movement“ a další, mohou demonstrovat, ale Muslimské bratrstvo ne. Opoziční skupina „Enough Movement“ pořádá kampaně proti jakémukoliv rozšíření Mubarakovi role a jakémukoliv transferu moci jeho synovi Gamalovi.

Členové Muslimských Bratrů jsou v současnosti pod nálepkou nezávislých nejpočetněji zastoupeni v egyptském parlamentu ze všech opozičních skupin.

Zdroje:

tištěné:

Bahbouh, Ch.; Feissig, J.: Malá encyklopedie islámu. Praha 1993, s.113.

Čejka, M.; Nedorostová, D.: Izraelské a palestinská území po 11. září 2001. In: Politologický časopis, roč. IX. 2002, čl. č. 1.

Raděj, T.: Muslimské Bratrstvo, Magisterská diplomová práce, Brno 2003.

Kolektiv autorů: Encyklopedie - světový terorismus, s. 382-387.

internetové:

[http:// haaretzdaily.com](http://haaretzdaily.com): Egypt cracks down on Muslim Brotherhood, By Reuters, 28/03/2005

<http://meria.idc.ac.il/journal/1998/issue2/jv2n2a3.html>: Rubin, B: ISLAMIC RADICALISM IN THE MIDDLE EAST: A SURVEY & BALANCE SHEET, In:Meria Journal, Volume 2, No. 1 - May 1998.